

Slniečko 1

ROČNÍK 56

SEPTEMBER 2001

13,50 SK

Založené v Matici slovenskej r. 1927

Nebeská sláva

Slovenská ľudová rozprávka v podaní ONDREJA SLIACKEHO

Ilustrovala DAGMAR HLOŽEKOVÁ

Bol raz jeden bohatý pán a mal jediného syna, ktorého volali Vilkom. Ten pán bol starý, šedivý ako holub a slabý ako muška. Ale Vilko bol mocný, zdravý ako ryba a pritom taký pekný, že dievčatá sa za ním nevedeli vynadívať.

Otec ho mal neslýchane rád, veď okrem neho nemal inej potechy na svete. Nezdalo sa mu len, že syn sa nemal do ženenia. Ba sa ešte vystavoval, že sa neožením skôr, kým neuvidí nebeskú slávu.

„Oj, syn môj, čože to vravíš,“ čudoval sa otec a potom len hodil rukou – raz mu to z hlavy vyvetrá.

Keď Vilkovi minulo dvadsaťpäť rokov a on sa stále neobzeral po dievčati, otec videl, že sa už musí do toho zamiešať sám.

„Syn môj,“ začal mu jedného dňa dohovárať, ale pekne, bez jediného hnevlivého slova. „Hľadže na mňa, starý som, už ma na tomto svete nič neteší. Ale ak by si sa oženil, ej veru, to by som sa ešte vedel zaveseliť.“

„Ach, otec môj,“ vzdychol si syn, „už som vám sto razy povedal, že pred oltár nepôjdem skôr, kým neuvidím nebeskú slávu.“

Zarmútil sa otec nad takouto odpoveďou, srdce ho zaboľelo. Lenže aj Vilkovi bolo ľúto, že dobrému otcovi nemohol urobiť po vôli. A tak ako vždy aj teraz sa pobral do kostolíka, kde sa modlieval, aby mu Pán Boh dovolil, čo len kľúčovou dierkou sa podívať do nebeskej slávy, a znova prosil a prosil. A nielen ten deň, prosil aj v nasledujúce dni, prosil a neženíl sa.

Tak prešli mesiace, prešli roky a Vilkova prosba zostávala nevyslyšaná. Naveľa-naveľa začal Vilko prichádzať na iné myšlienky, až jedného dňa prišiel za otcom a sľúbil mu, že sa predsa len ožení. Keď to otec počul, hneď o desať rokov omladol. Neborák od radosti ani nevedel, čo robiť, veď už prestal dúfať, že by sa mu jeho želanie niekedy splnilo. A keďže jeho nevestou malo byť najkrajšie dievča v krajine, začali prípravy na svadbu. Peniaze sa míňali súdok za súdkom, lebo otec neľutoval žiaden groš, len keď mohol kúpiť niečo vzácne, čo by jeho synovi a neveste urobilo radosť.

Jedného dňa už bolo všetko, ako malo byť. Družice položili neveste na hlavu venček z rozmarínu a družba čakal naporúdzi, že ju pove-

die k oltáru, kde už stál kňaz. Tu milý Vilko, práve v najlepši čas, keď sa už sprievod mal pobrať na sobáš, potichu sa vykradol spomedzi svadobčanov a rozbehol sa do svojho malého kostolíka. Tam padol na kolená, zopál ruky a vrúčne prosil Otca nebeského, aby ho čo len na okamih vpustil do nebeskej slávy.

Ako sa tak modlil, kľačal na kolenách, podišiel k nemu staručký človečik a vraví mu:

„A čože sa ty modlíš, mládenc?“

„Och, starý otec,“ vraví Vilko, „zariekol som sa, že sa neožením skôr, kým neuvidím nebeskú slávu. A hľa, už mám ísť na sobáš a ešte som nevidel nič, ani len za mačný mak.“

„A naozaj by si chcel vidieť, po čom tak túžiš?“ spýtal sa ho staručký človečik.

„Ach, chcel, starý otec, veľmi chcel.“

„Dobre lebo trebárs,“ povedal starký, „chyt' sa môjho chrbta.“

Vilkovi nebolo treba dva razy vravieť. Chytil sa staručkého a v tej chvíli mu zmizol svet z očí.

Nikto nevedel, čo sa stalo, kde sa tí dvaja podeli. Len to vraj zašuchotalo, akoby letel krdeľ divých husí a po celom svete sa taká utešená vôňa rozľahla, že si ľudia nestačili ani zazdravkať, čo sa im tak veľmi kýčalo.

Posol boží, lebo to bol ten staručký človečik, doletel s Vilkom k nebeskej bráne. Tam ho zložil, preobliekol ho do nebeských šiat a tak ho vpustil do nebeskej slávy. Ako mu tam bolo, to nevie žiaden človek na svete, nech by bol aj sto ráz múdrejší od toho najmúdrejšieho, no zaisťte mu zle nemohlo byť, lebo keď prišiel za ním boží posol, aby už šiel domov, Vilko vraví:

„Veď som tu bol len jednu hodinku. Dopraj'že mi, dopraj, nech sa ešte jednu pobavím.“

Ako milý sen minula sa i druhá hodinka a Vilkovi sa stále nechcelo nadol.

„Nechaj ma tu aj tretiu hodinku,“ prosí posla, „potom už pôjdem.“

Staručký sa dal uprosiť a Vilko sa zase tešil v nebeskej sláve. Ani nezbadal, ako rýchlo mu ubehol čas, iba keď prišiel k nemu boží posol po tretí raz a vraví:

„Už ti mohlo byť dosť, Vilko. Musíš ísť dolu!“

Neborák Vilko sa voľky-nevoľky podvolil. Pred bránou ho staručký preobliekol, vzal na chrbát a zaletel s ním na to isté miesto, odkiaľ ho bol odniesol. Vilko vtedy pokľakol a ďakoval Pánu Bohu, že sa mohol podívať do nebeskej slávy. Potom vstal a vraví:

„Teraz už rád pôjdem na sobáš.“

Ale aký tu div. Všetko je odrazu iné, ako vídaval predtým. Kostolík, ktorý sám pomáhal stavať, vyzerá akýsi čierny, ošarpaný, akoby po desiaty razy vymenené šindle dohnívali. Ešte pred tromi hodinami bol pri ňom cintorín, teraz sa tam zelenejú oziminy. A kde predtým tiekla mlynská voda, krúti sa cesta.

Vilko si pretiera oči, ničomu nerozumie. Celý kraj je mu cudzí, neznámy, akoby ho videl po prvý raz. Iba tie veľké zápole, na ktoré sa ako chlapec rád škriabal, sú stále tie isté, nezmenené.

„Ach,“ myslí si, „predsa len ten Pán Boh musí byť veľmi mocný, keď za ten krátky čas, čo som bol preč, všetko premenil.“

Potom zamieril do otcovho domu. A aj ten bol dáky starý, schátraný. No keď v ňom stretol ľudí, každému sa prívetivo poklonil, prihovoril, lebo si myslel, že sú to tí hostia, čo mu prišli na svadbu.

„Hneď, hneď môžeme ísť na sobáš,“ vraví im, „už som si svoje veci vykonal.“

Ľudia sa naňho dívajú vyvalenými očami, počúvajú ho s otvorenými ústami, no žiaden z nich nemá odvahu spýtať sa: Kto si, čo si, odkiaľ si? A ako sa oni divia jemu, on sa ešte väčšmi diví ich prekvapeným tváram.

Našťastie bol tam jeden starý sluha, čo mal vyše tristo rokov a stále nemohol umrieť. Ten podišiel k nemu a oslovil ho.

„A ktože si ty, dobrý človek?“ spýtal sa ho prekvapený Vilko.

„Či ma nepoznáte, svojho sluhu?“

„Ach áno,“ rozpamätal sa Vilko. „Ale prečo si tak veľmi ostarol?“

„Pán Boh ma nechce k sebe povolať,“ odvetil sluha.

„A kde je moja nevesta, kde je môj otec?“ obzerá sa Vilko okolo seba.

„Jaj, kdeže vaša nevesta, kdeže váš otec?“ vraví sluha. „Nevesta sa vydala za druhého a dávno sa už pominula aj s ním. A otec, ten sa tiež rozsypal na prach. Veď od toho času čo vás tu nebolo, minulo už tristo rokov.“

Tu Vilkovi svitlo; tristo rokov. A on sa nazdal, že v nebeskej sláve bol tri hodiny.

Pozrel do neba, pozrel na zem a od tej chvíle navidomoči starol, ostarieval. Najprv mu potemneli oči, potom mu narástla brada biela ako sneh, chrbát sa mu prehol až k zemi, až napokon vyzeral ako jeho sluha. Tak stáli zočivoči dvaja vyše tristoroční starci.

Vtom nad ich hlavami zavial ľahký vetrík a vzápätí sa obaja rozsypali na prach!

DANIEL HEVIER

Drobčekova rozprávka o Drobčekovi

Bol raz jeden mocný chlapík. Najmocnejší na svete. Mal ruky ako buky, nohy ako stohy, svaly ako skaly a brucho ako kufor. Bol taký silný, že kam stúpil, tam ostala hlboká jama. Ten siláčisko sa volal Drobec.

Nebudem tajiť: bol som to ja. Nesmejte sa, lebo sa vypnem a nebudete nič počuť. Ja som bol naozaj ešte nedávno dlhý, široký a samozrejme aj bystrozraký. Nemôžem vám ani povedať, koľko som vážil, pretože som všetky váhy polámal. Ale zato som bol veľmi vážny. Ľudia ma pozývali na návštevu: Vážny strýčko Drobec, futbalové ihrisko nám zaliala voda, nemohli by ste nám nejak pomôcť?

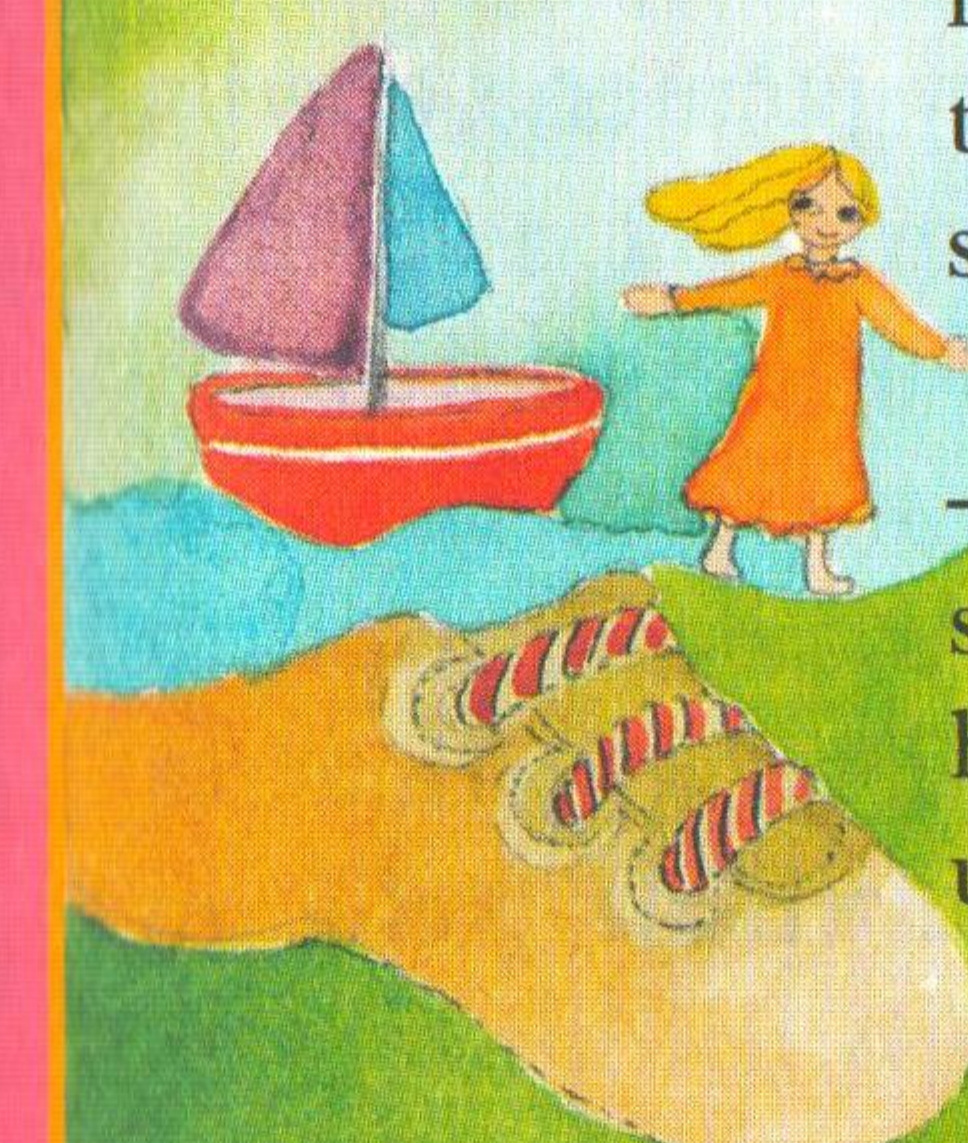
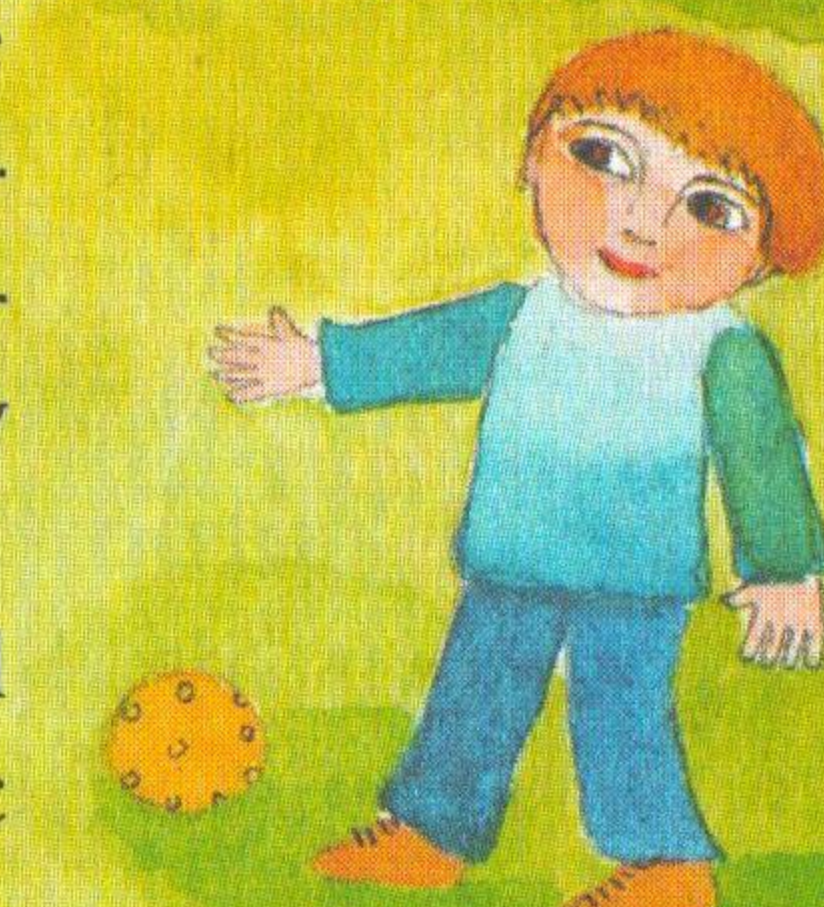
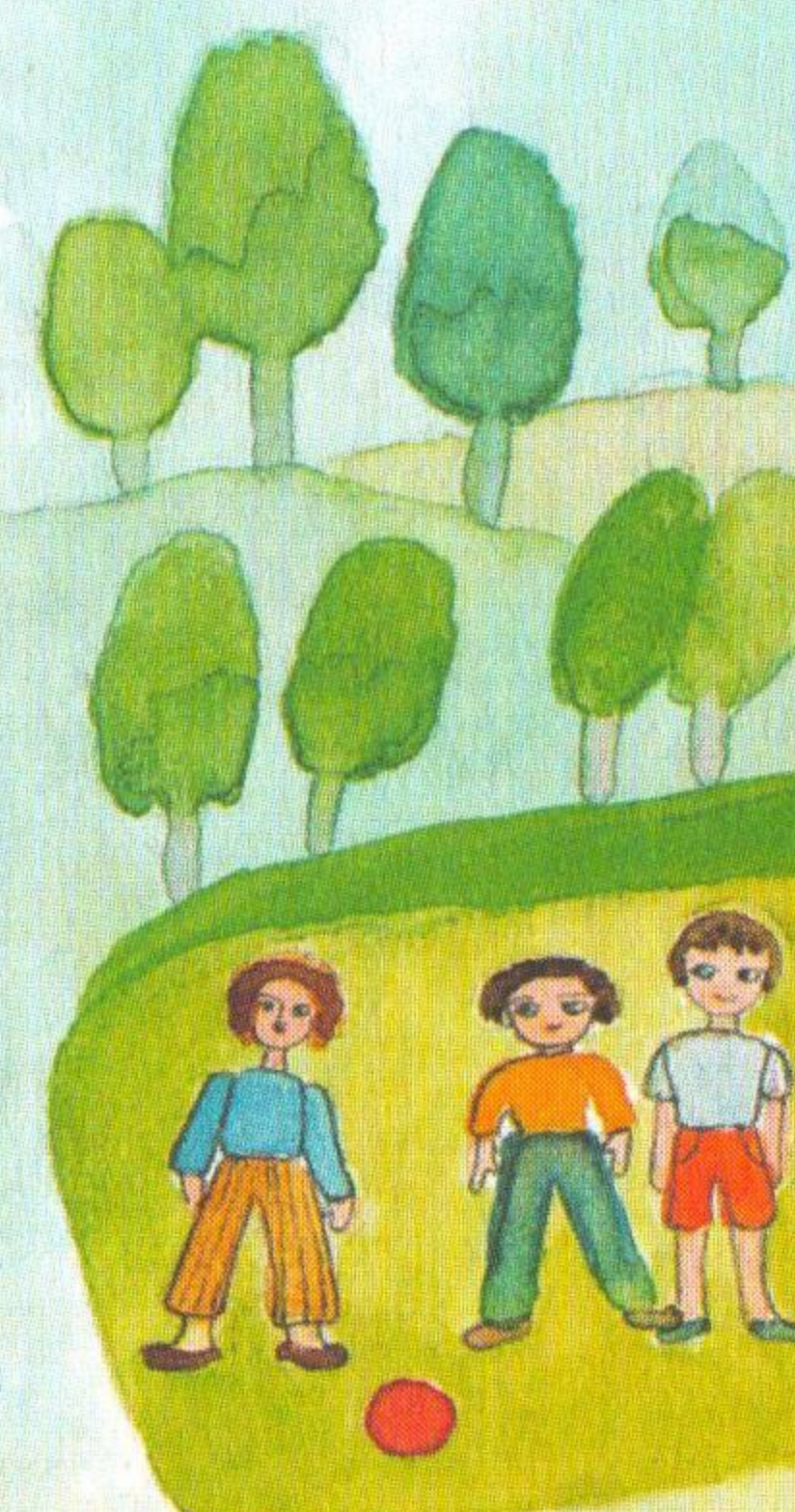
A ja som nadvihol celé futbalové ihrisko, vodu som vyliat a chlapci mohli hrať futbal.

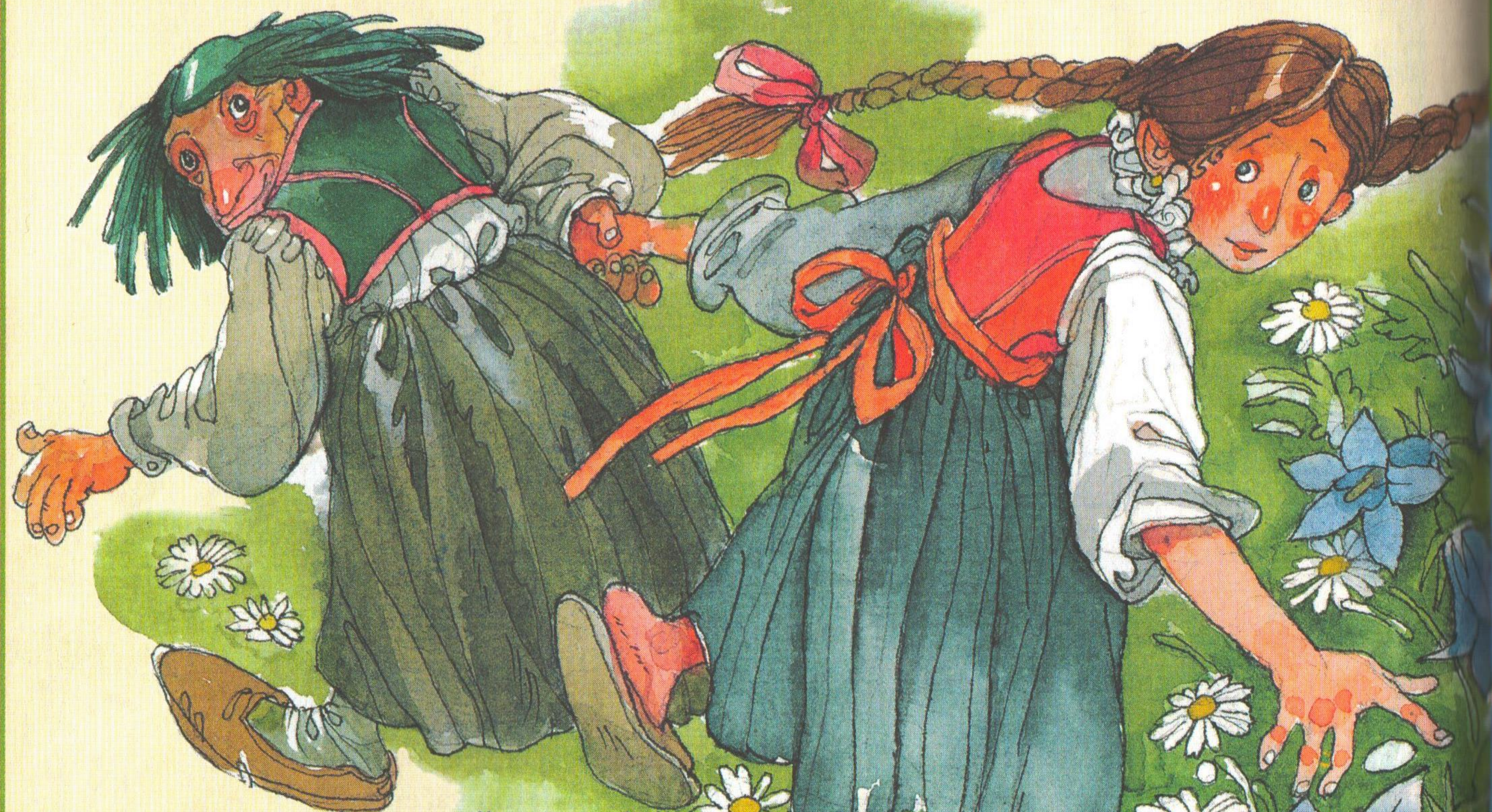
Ako vravím, vážili si ma, ako sa patrí, ale sa ma aj báli. Bodaj by nie. Taký Terminátor bol popri mne ako gašparko z bábkového divadla. Keď ma zbadali deti, rozutekali sa na všetky strany.

„Pomoooooc, zachráň sa, kto môžeš. Ide Drobec, veľký kopec!“

A ja by som sa tak rád hral s deťmi. Lenže keď sme sa hrali na skrývačku, vždy ma našli. Keď sme sa naháňali, stačilo mi roztvoriť dľaň a mal som všetky deti v hrsti. A tak som začal trénovať, aby som stratil svaly, aby som bol malý.

Viete, ako cvičia siláci: dvíhajú činky! A ja som dvíhal – slepačie pierka. Čím viac pierok som zdvihol, tým viac som sa zmenšoval a slabol. Hlas sa mi stencil a jedného dňa sa zo mňa stal Drobček. Futbalové ihrisko som už neudvihol, ale zato sa môžem hrať s deťmi.

MÁRIA ĎURÍČKOVÁ

Močiarnice

Anča a Matúš bývali na samom kraji dediny. Matúš robil v panskej hore a Anča doma, v záhrade, okolo hospodárstva. Nemali sa najhoršie. A najmä teraz im už bude, keď sa im narodil synček, ich prvé dieťa. Má ešte len štyri dni, o týždeň bude krštenie.

„Nie aby si vyšla z domu!“ prikazovala Anči pôrodná babica, keď jej ráno pomáhala okolo dieťatka. „Neovádzané ženy nesmú vyjsť z domu, lebo by ich odvliekli močiarnice.“

„Nepôjdem von, tetka. Veď Matúš ráno všetko porobí, prasce aj hydinu opatrí. A ostatné zas večer, keď príde

domov z roboty,“ upokojovala ju Anča. Lenže čo! Sliepky krákorili na podstienke a ťobali do steny, akiste im Matúš nasypal ráno málo zrna.

Ozobú mi celú stenu! Trápi sa Anča. Čo si pomyslia kmotrovci, keď prídu na krštenie! Musím tým zobákom nasypať zrna.

Nabrala do slamienky jačmeňa a vyšla na podstienku.

„Na, na, na!“ naberala hrstou a rozsypala po dvore.

A vidíte, tá chvíľa stačila potvorám močiarniciam. Schytili Anču jedna za jednu, druhá za druhú ruku, tretia za vlasy a vlečú ju preč.

„Ľudia boží, rata! Unášajú ma!“ kričala Anča.

Ale nikto ju nepočul. Močiarnice vlečú mladú ženu do svojich močarísk, aby im tam pridávala ich divé, večne hladné deti.

Vtom jednej z divých žien pichol do päty trň. Zaostala, zaskakuje na jednej nohe a volá: „Počkajte, sestričky, vytiahnite mi trň!“

Ale močiarnice nedbajú, tešia sa a ujúkajú, Anču za ruky aj za vlasy vlečú. Robiť zle, to je radosť ich života, to je ich najväčšia radosť.

A tu krívajúca močiarnica zakričí:

„Teda nepočkáte? Nuž tak ja to poviem!

Anča, Anča, chyť sa zvonca!

Anča, Anča, chyť sa zvonca!“

Práve bežia po lúke, na ktorej je plno kvetov: biele králiky, ružové klinčeky, fialové zvonce.

Anča si vytrhla ruku a načiahla sa za zvončekom. Nestihla sa ho chytiť, dotkla sa ho len koncom prstov, ale zvonček sa aj tak rozzvonil. Rozzvoniť sa tak prenikavo, akoby sa v oblakoch zablyšlo.

V tej chvíli stratili močiarnice svoju moc a museli Anču nechať na lúke.

Nikdy však svojej družke neodpustili, že vyjavila ich tajomstvo.

FRANTIŠEK ROJČEK

Poľovačka v básni

„Je známe, že slová sú aj skrýše,“ presviedčal som deti.

„Napríklad do slovka dľaň ľahko skryješ laň. V čarovnej krajine slov je to celkom ľahké, pretože slovo dľaň je o celé jedno písmenko väčšie ako slovo laň.“

Martinko povedal:

„Je to možné aj v rozprávke. Veď či taký obor neskryje do dlane drobučkú laň z krajiny trpaslíkov?“

Tomáš sa opýtal:

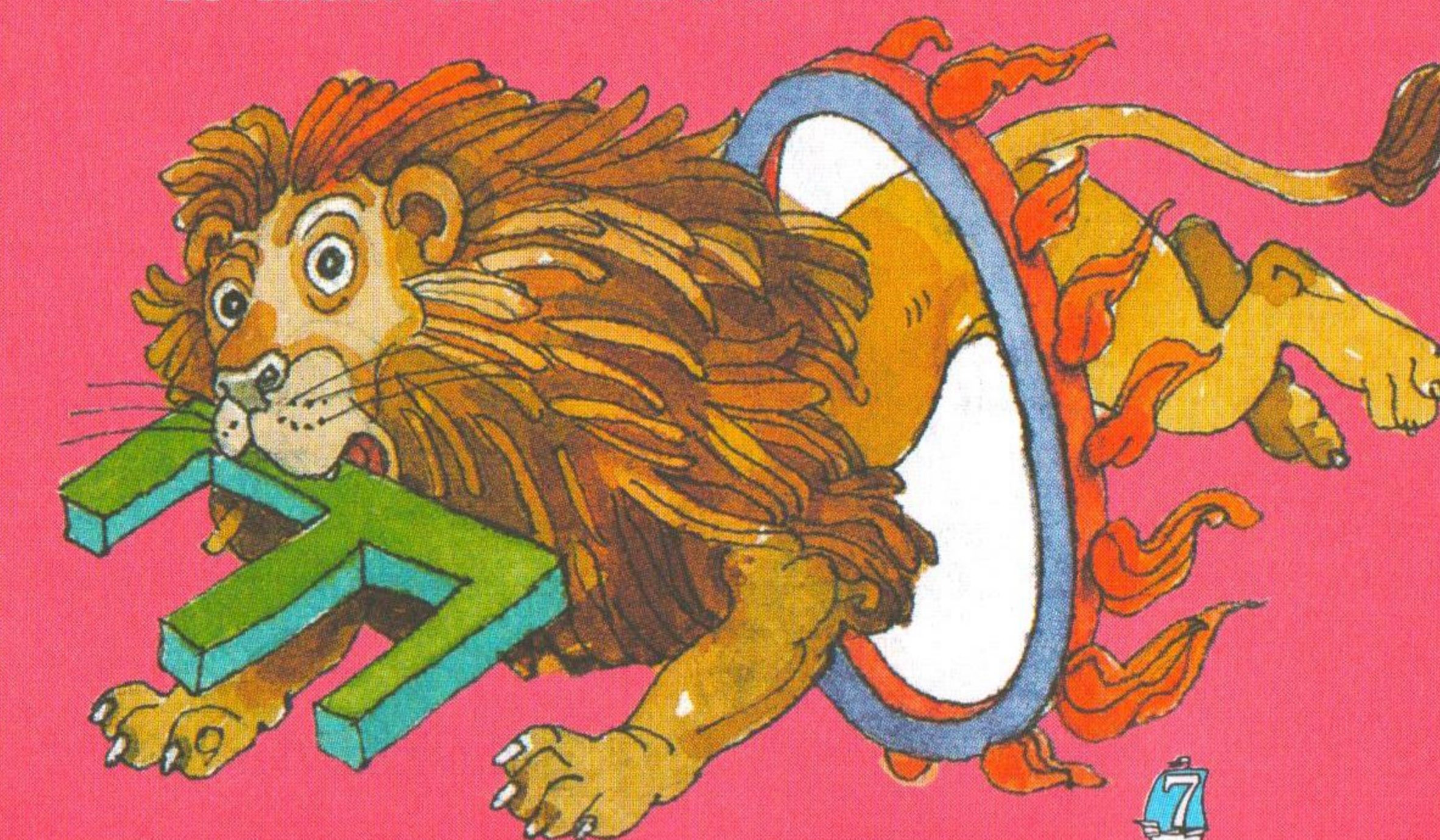
„A možno v slovách objaviť obrovského leva?“

Veršostrojček mi bez meškania nasypal na jazyk tieto odvážne riadky:

LOV na leva

Chcete chytiť kráľa zvierat,
urobiť naň veľký lov?
Nemusíte pušky zviazať,
naučím vás lov zo slov.

V slovíčku **LOV** lovte leva:
vpíšte doň **E** miesto **O**!
A je tu **LEV**! Ten sa hnevá,
že musí ísť do **ZOO**!

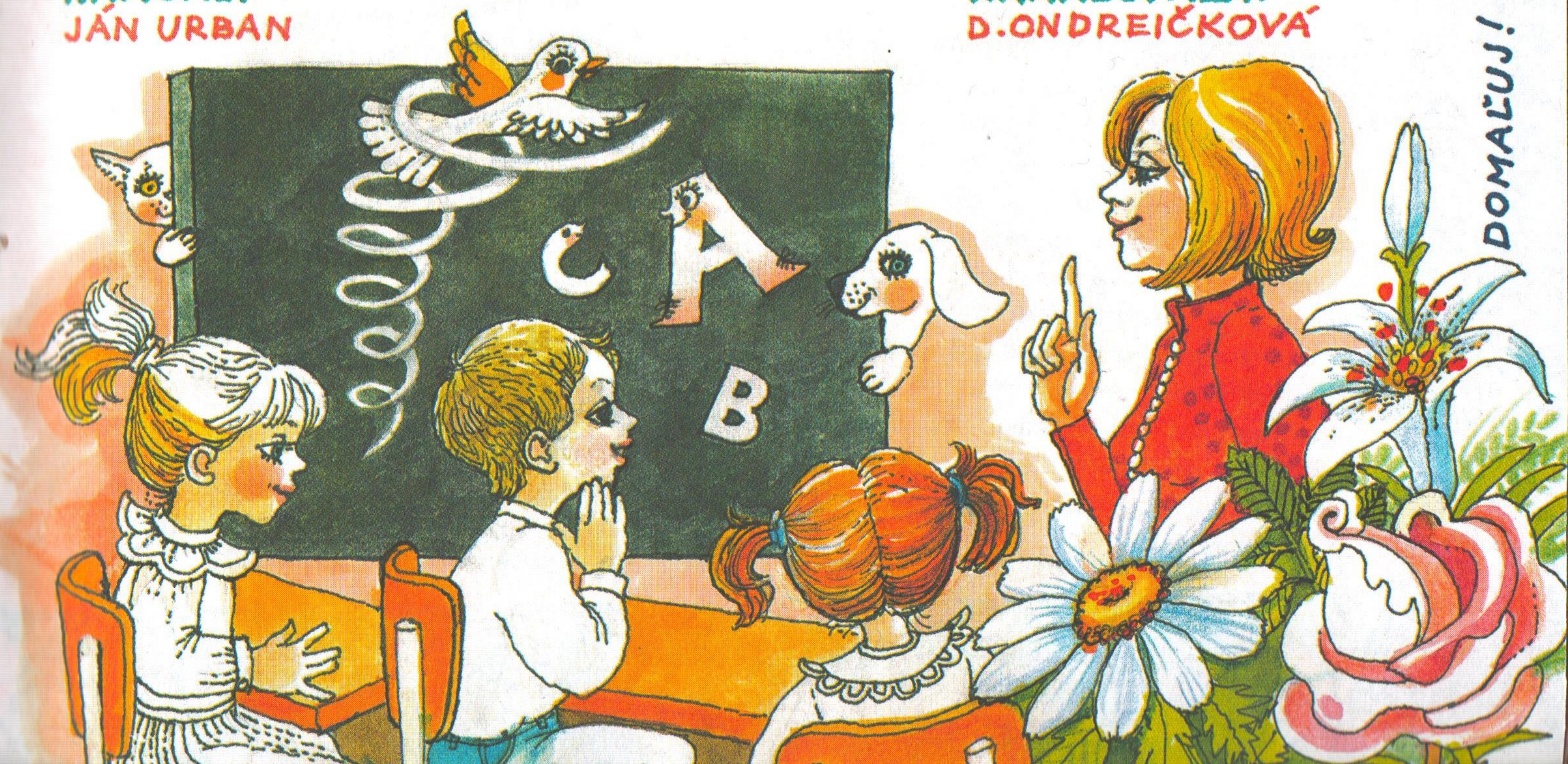
Malovaná pisanka

Konečne prišiel 1. september. Pred opäť rastarovali a privádzali žiakov. Malých prváčikov priviedli do mamičky. Každý z prváčikov niesol kvet. Jeden , druhý , tretí . Keď zazvonil , mamičky z triedy odišli. Prváčikovia zostali a   vložila do a vtedy zbadala, že sú smutné. "Za čím smútiš?" spýtala sa v prvej lavici. "Za našim , odpovedalo . "A ja za našim , "kafňukal jeden . Vtedy sa obrátila k a vraví jej: "Mo-

ja zlatá, vlastne, moja čierna, čo s tým urobíme?" poskočila na troch nohách, povedala čary - máry a odrazu bol pod ňou malý . Jej "prekva-pene vykrikli . Vtom amixol a na nepotal krídelkami a prekrásne štebotal. nadšene zallieskali. sa zlakol a odlelel. Deti posmutneli. "Nič to preto," povedala . "Lajka vás poseší opäť." Na tvárach sa objavil úsmev.

NAPÍŠAL:
JÁN URBAN

NAMAĽOVALA:
D. ONDREIČKOVÁ

patli, margaritka, ružička, mliečička

1. prvý, tabuľa, vana, kánarík

DOMAĽUJ!

BARTOLOMEJSKÉ HADY

Na Juraja (v apríli) vyliezajú hady zo zeme, 24. augusta na Bartolomeja zalezú späť. Vraj iba očarený alebo prekliaty had zostane vonku. Voľakedy sa o nepokojnom a túlavom človeku hovorilo, že sa túla po svete ako had po Bartolomejovi.

Visajte v našom zelenom hájičku, kde sa presávajú deti, ktoré majú rady prírodu. Som rada, že sa presávam so starými čitateľmi a teším sa na nových. Ďakujem vám všetkým, ktorí ste nám napísali pekné pozdravy a príbehy. A teším sa aj na tie, o ktorých ešte len premýšľate.

NAŠA NAJEDOVATEJŠIA

Kto nepozná byliny a má veľmi nebezpečný zvyk všetko v prírode chytať a ochutnávať, tomu môže byť stretnutie s bolehlavom škvrnitým osudné. Táto rastlina môže narásť až do dvoch metrov a trochu pripomína mrkvu alebo petržlen. Nájdeme ju na rumoviskách, pri cestách, v blízkosti ľudských prístrojov. Koreň bolehlavu si možno pomyliť s koreňom petržlenu. Ak ste si nie istí, takúto rastlinu radšej netrhajte! Viete, čo v staroveku dávali odsúdencom na smrť? Času smrtiaceho bolehlavu. Celá rastlina je prudko jedovatá, odporne horká a smrdí myšinou. Jedovité sú aj semená, ktoré práve teraz dozrievajú. Rastlina má červenkasto-škvrnitú byľ a súkvetie drobných bielych kvetov. Najjedovatejšie sú listy a nedozreté plody. Nechytajte ich!

SIRÉNY, KTORÉ NEHUČIA

Ak vám niekto povie, že máte hlas ako siréna, nemyslíte si, že vám lichoť. Iba v staro-gréckych bájach Sirény spievali ľúbezným hlasom. Zvieratá, ktorým vedci dali meno sirény, sú morské cicavce, príbuzné slonom. Namiesto končatín majú plutvy a pripomínajú viac tulene než morské panny. Žijú v teplých moriach a pasú sa na morských rastlinách. Pod vodou nedokážu dýchať. Musia sa vždy nadýchnuť nad hladinou. Niekomu možno preto pripomínali morské panny, lebo sa vynárali nad hladinu s mláďatkami v náručí. Podobne ako slonice aj sirény dojčia mláďatká na prsiach. Ich prví pozorovatelia ich museli vidieť z veľkej diaľky, keď si nevšimli, že sirény majú hrubé zarastené pysky ako neoholení námorníci. A to morské panny, aspoň tie vo filmoch, nemávajú.

**Buči to a nie je to vôl,
v trstí ho nevidno a nie je to rastlina.
Čo je to?**

Je to vták podobný volavke a volá sa bučiak. Má hnedé škvrnité perie, vysoké zelené nohy a na dlhom krku špicatý zelenkavý zobák. V čase, keď si hľadá samičku, ozýva sa zvláštnym hlasom – bučí ako rožný statok. Aby ho samička dobre začula, naduje svoj hrdelný vak a hlas mu zmocnie. Je vzácny, navyše žije skrytým životom v močiaroch alebo v trstí na brehu riek a jazier. Je veľmi obozretný. Len čo kdesi-čosi suchne, znehybnie. Celý zoštíhlie, hlavu so špicatým zobákom zdvihne dohora a tvári sa, že je trstie. Keď zafúka vietor a trstie sa zavlní, vlní sa s ním aj bučiak. Vo dne drieme, v noci si hľadá potravu. Ryby, žaby, ale aj veľký hmyz loví šikovne dlhým zobákom ako harpúnou. V septembri alebo v októbri od nás bučiaky odlietajú. Niektoré až do rovníkovej Afriky.

**AKO by som pomohol prírode,
keby som mal moc...**

Pamätáte sa na túto našu výzvu? Dostali sme niekoľko zaujímavých listov, z ktorých sme vybrali list žiakov 3. triedy zo Soblahova.

Každý mesiac dychtivo čakáme, kedy príde nové číslo Slniečka. Váš časopis sa nám páči, najmä krížovky, rôzne súťaže, Maľovaná písanka a iné. Máme radi aj dvojstranu Deti v zelenom, a preto sme sa vám rozhodli napísať. Keby sme mali moc, najprv by sme dali do poriadku naše lesy. Tabuľky s rôznymi upozoreniami. Napr. **ZÁKAZ ODHADZOVANIA ODPADKOV** a podobne. Vieme, že niekde aj sú, ale ľudia ich vôbec nedodržiavajú. Za každý vyrúbaný strom by sme nariadili zasiať nový.

A teraz ten náš najhlavnejší nápad: každý, kto by urobil prírode zle, by strašne ozelenel! Ako ten najzelenejší vodník! Farba by nezišla dole a my by sme hneď spoznali vinníkov. Vybledli by až potom, keby svoj čin napravili.

Ešte raz ďakujeme za pekný časopis a tešíme sa na nové číslo.

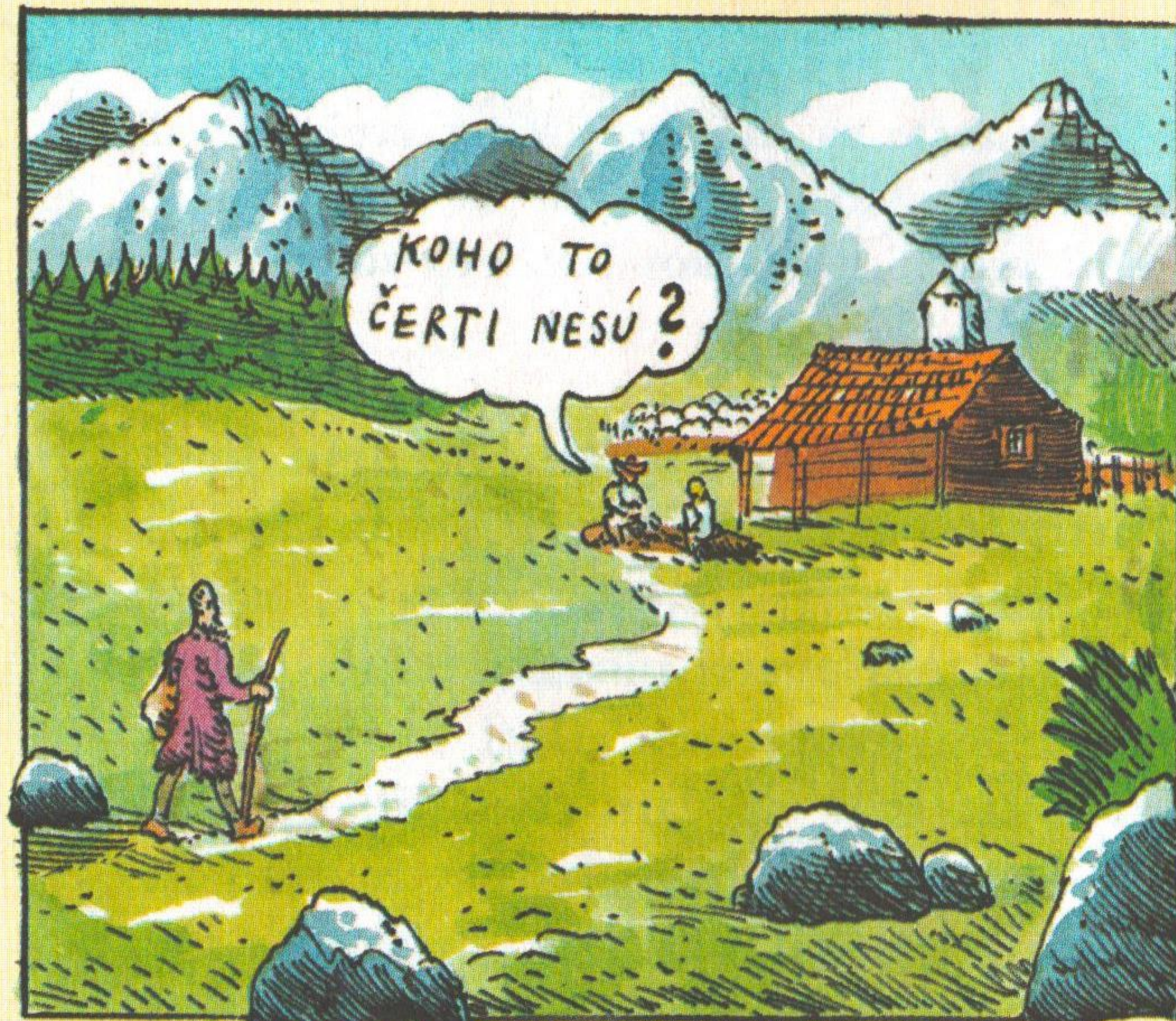
Vaši slniečkari zo Soblahova

Aj my ďakujeme za pekné slová a želáme si, aby sa aspoň niektorý z tých nápadov stal skutočnosťou.

**Prípravuje Marta Šurinová
Ilustroval Martin Kellenberger**

Jedna z tatranských povestí rozpráva, že kedysi dávno bača zo Ždiaru pásol ovce v Matúšovej doline. Bol to človek nedobrý, lakomý na seba i druhých. Chlapec Jurek, jeho honelník, vydržal pri ňom len preto, že bol sirota a nemal kam ísť.

Jedného dňa sa na salaši zjavil žobrák.

Bol hladný a poprosil o kúsok syra a chleba.

Lakomý bača ho zo salaša bez ľútosti vyhnal.

Jurek vzal bačovi chlieb a odniesol ho žobrákovi.

Lakomý bača na to prišiel a chlapca strašne zbil.

Žobrák oznámil chlapcovi, že krutého baču potrestá.

Míňali sa dni a na tatranskej oblohe nebolo ani mráčka.

Jedného dňa sa nad dolinou zjavili tri neveľké oblaky.

Vzápätí sa začali rúcať strmé tatranské končiare a celú dolinu zavalili obrovskými balvanmi.

Žobrák-planétnik, čo predpovedal smrť nedobrého baču, sa už viac v Tatrách nezjavil. Žiaden zlý človek, ktorý zhŕňa bohatstvo na úkor chudobných, si však nemôže byť istý, že sa neobjaví znova a nepotrestá ho, ako potrestal ždiarskeho baču.

PETER HOLKA

Sivá holubička

Chýbali tri mesiace do konca siedmej triedy, keď ma rodičia vopchali medzi seba do kabíny žltého nákladného auta. Okrem nás a šoféra sa doň zmestil všetok náš nábytok. Čoskoro nákladniak vyšiel z Púchova a smeroval do Čadce, kde dostal otec prácu i nový byt. Z okna som sa pozeral na Váh, pri ktorom sme sa s chalanmi tak radi hrávali vo vrbinách na námorníkov, najmä keď sa rieka na jar vyliala z koryta.

V Púchove ostali všetci moji dobrí i úplne najlepší kamaráti. Uprene som hľadel na temnú hladinu, v ktorej sa odrážala zachmuraná obloha, a nie, a nie od nej odlepiť pohľad, až sa mi tá vlhkosť nečakane presunula z rieky do kútikov očí.

„Aj mne je smutno, synček,“ riekla mama, hoci odkedy sme sa pohli od nášho domu, nepovedal som ani slovo.

Cím viac sme sa vzdalovali od Púchova, tým som bol, tuším, menej zronený a viac zvedavý na Čadcu. Predstavoval som si, že sa tam všade čadí, dymí a čmudí. Až po Žilinu nás odprevádzal Váh. Naproti Budatínskemu zámku sa doň vlievala akási rieka. Otec povedal, že je to Kysuca, a vraj preteká aj cez Čadcu. Hneď mi bolo ľahšie. Potešilo ma, že aj Čadca má, podobne ako Púchov, svoju rieku.

Mama tíško zanôtila:

„Kysuca, Kysuca, studená vodička, keď sa ťa napijem, bolí ma hlavička. Bolí ma hlavička, srdca polovička...!“

„Ale no tak!“ zahriakol ju otec.

Možno aj jemu bolo smutno, iba sa hral na hrdinu, ako to otcovia vždy robia.

Potom som si pomyslel, že tí Kysučania sú čudáci. Prečo pijú z rieky, keď ich z toho bolí hlava?! Netušil som, že na to rýchlo prídem aj sám.

Môj nový triedny bol zemepisár, navyše dirigent školského spevokolu. Spievala v ňom aj Daniela, ktorá mi hneď prvý deň padla do oka. Bývali sme v tom istom dome, my na šiestom, ona na treťom poschodí. Keď som po schodisku vynášal stoličky, usmiala sa na mňa. Prihlásil som sa do spevokolu a dúfal, že s Danielou budeme chodiť spolu domov. Triedny ma vytiahol pred lavice, že si ma najprv vyskúša. Povedal mi, aby som zanôtil Kysuca, Kysuca...

Spievať som teda dva razy nevedel. Aj v Púchove som mal zakaždým z hudobnej na vysvedčení dvojku, navyše mi práve v tom čase akosi čudne preskakoval hlas. Napriek tomu som odhodlane spustil. Triedny ma už pri studenej vodičke zastavil. Chytil sa za hlavu a lamentoval, že zaťahujem ako hrdzavé pánty na starom humne. Vraj mám dokonalý hudobný hluch...

Na novom spolužiakovi s dokonalým hudobným hluchom sa smiala celá trieda. A je po zborovom speve! Tušil som, že aj po spoločných návratoch s Danielou. Za zborovým spevom mi ľúto nebolo, len znova za Váhom. Celý zničený som stál pred tabuľou a ukradomky sa pozeral na Danielu. Ona jediná sa nesmiala.

Sústredene hľadela pod lavicu, akoby tam sedela sivá holubička.

Kysuca, Kysuca

Ilustrovala
ALENA WAGNEROVÁ

Pomaly

Ky - su - ca, Ky - su - ca,
stu - de - ná vo - dič - ka,
keď sa ťa na - pi - jem, keď sa
ťa na - pi - jem, bo - lí ma hla - vič - ka,
bo - lí ma hla - vič - ka.

Bolí ma hlavička,
srdca polovička,
/: pre teba, duša má,
pre teba, duša má,
sivá holubička,
sivá holubička. :/

Okolo Bystrice
bystrá voda tečie,
/: povedalo dievča,
povedalo dievča,
že ma ono nechce,
že ma ono nechce. :/

Keď nechce, nech nechce,
nech si robí k vôli,
/: azda ešte rastie,
azda ešte rastie
dievča k mojej vôli,
dievča k mojej vôli. :/

Bažant bez hlavy

JÁN TURAN

Nebol som ešte ani prváčik, keď ma otec brával na pole. Raz v júni sme šli kosiť seno ďaleko, až za Martinovu jamu. Vzali sme si džbán vody, chlieb, mladú cibulku, maslo a tvarohové halušky. Kým otec kosil, ja som naháňal lúčne koníky, vážky a motýle. Slnko bolo rovno nad našimi hlavami. Blížilo sa popoludnie. Pociťoval som hlad.

„Kedy budeme obedovať?“ zavolať som na otca.

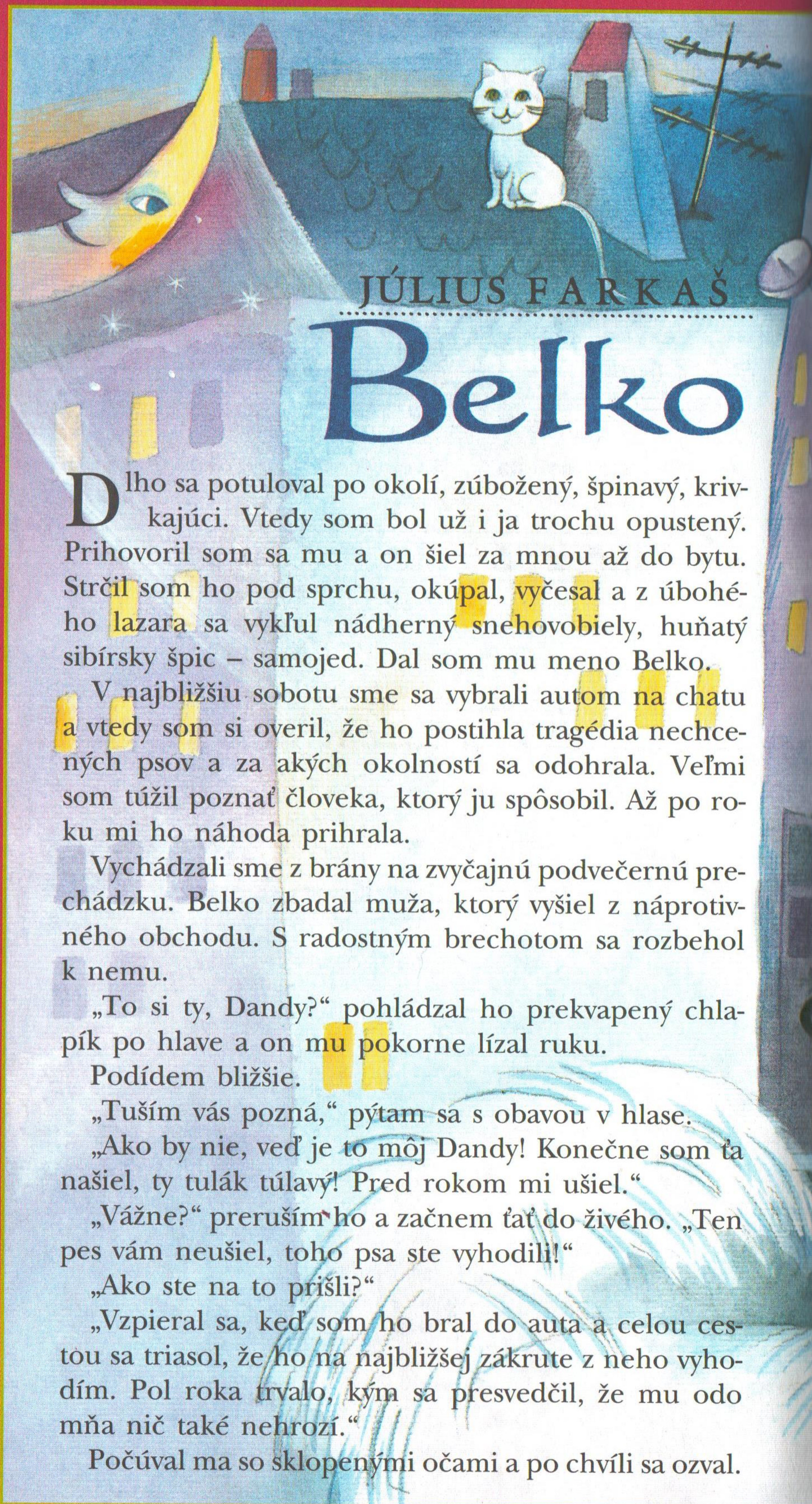
„O chvíľu, len čo dokončím tento riadok.“

Podišiel som k otcovi a sledoval, s akou ľahkosťou a silou kosil. Tráva sa so svišťaním ukladala do rovných riadkov. Vtom spod kosa vyletela sliepka bažanta. Trepotala krídlami, hádzala sebou na všetky strany, pričom odťatá hlava ležala v tráve.

S plačom som sa rozbehol preč. Otec za mnou voľačo kričal, potom ma dohonil a vzal ma za ruku. Chláholivo mi vysvetľoval:

„To sa stáva... Ja za to nemôžem. Bažantica sedela na hniezde... Nevidel som ju... Sú tam aj malé bažantíky... Ukážem ti ich.“

Viedol ma k hniezdu. Vzpieral som sa. Bažantie telo a hlavu otec kdesi skryl, ani

JÚLIUS FARKAŠ

Belko

Dlho sa potuloval po okolí, zúbožený, špinavý, krivkajúci. Vtedy som bol už i ja trochu opustený. Prihovoril som sa mu a on šiel za mnou až do bytu. Strčil som ho pod sprchu, okúpala, vyčesal a z úbohého lazara sa vykľul nádherný snehovobiely, huňatý sibírsky špic – samojed. Dal som mu meno Belko.

V najbližšiu sobotu sme sa vybrali autom na chatu a vtedy som si overil, že ho postihla tragédia nechcených psov a za akých okolností sa odohrala. Veľmi som túžil poznať človeka, ktorý ju spôsobil. Až po roku mi ho náhoda prihrala.

Vychádzali sme z brány na zvyčajnú podvečernú prechádzku. Belko zbadal muža, ktorý vyšiel z náprotivného obchodu. S radostným brechotom sa rozbehol k nemu.

„To si ty, Dandy?“ pohládza ho prekvapený chlapík po hlave a on mu pokorne lízal ruku.

Podídem bližšie.

„Tuším vás pozná,“ pýtam sa s obavou v hlase.

„Ako by nie, veď je to môj Dandy! Konečne som ťa našiel, ty tulák túlavý! Pred rokom mi ušiel.“

„Vážne?“ preruším ho a začnem ťať do živého. „Ten pes vám neušiel, toho psa ste vyhodili!“

„Ako ste na to prišli?“

„Vzpieral sa, keď som ho bral do auta a celou cestou sa triasol, že ho na najbližšej zákrute z neho vyhodím. Pol roka trvalo, kým sa presvedčil, že mu od mňa nič také nehrozí.“

Počúval ma so sklopenými očami a po chvíli sa ozval.

„Tak dobre, vyložím karty: V tom čase sa mi naskytla neobyčajne lákavá ponuka zo zahraničia s okamžitým nástupom. Nebolo času nájsť niekoho, kto by sa ho ujal a preto som sa rozhodol...“

„Vyhodiť ho na ulicu, však?“ skočím mu do reči.

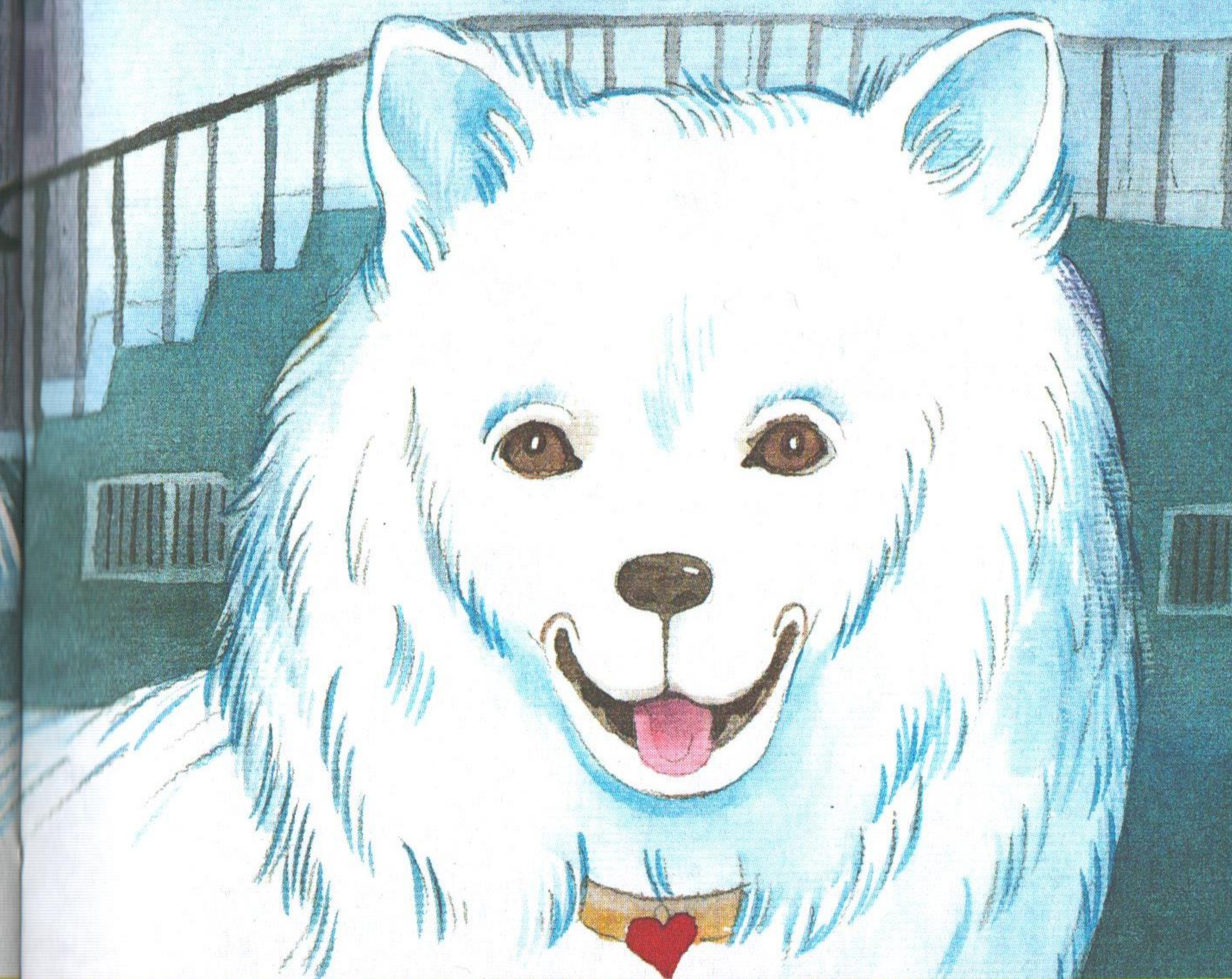
„Vedel som, že si takého krásavca určite niekto všimne a pritúli ho. Veď sa volá Dandy, čiže švihák, elegant, sveták,“ snaží sa obrátiť trápnu situáciu na žart.

Mal pravdu. Taký sa našiel, no vzápätí, keď sa stal súčasťou jeho života, stráca ho a z Belka sa opäť stane Dandy.

„Oj, Belo, Belo, ty koža otrocká,“ kvíli moja zranená duša, „lížeš ruku, čo ťa vysotila na ulicu.“ S hrčou v hrdle a so slzami v očiach sa otočím a pomaly sa vraciam domov. Pri bráne sa obrátim, aby som sa s ním aspoň pohľadom rozlúčil... A za mnou on! Môj Belko! Usmievavý ako všetci samojedi, keď je všetko, ako má byť.

„Ty si ma neopustil? Prečo?“ blabocem v prívale náhleho šťastia. A v jeho úprimných gaštanových okáľoch čítam:

„Lebo ja som tvoj Belko, vieš?!“

krv som nevidel. Pozakrýval ju trávou. V hniezde sa túlili tri drobné bažantie kuriatka a pár vajčiek.

Kuriatka i vajčeka sme vzali domov. Vložili sme ich pod sliepku, ktorá tajne hniezdila pod šopkou s jedným bielym vajčekom.

Večer veľmi rozvoniavala polievka. Bol piatok. Hoci mama tvrdila, že je kuracia, vedel som, že je bažantia. Kuracia bývala len v nedeľu. Nesadol som si za stôl. A hneval som sa na otca, na mamu i sestru, že s takou chuťou jedia.

Otcovi som podvedome zazlieval tú smrť bažantice. Odpúšťať som mu začal až vtedy, keď sa tri bažantie kuriatka mali čulo k svetu. Rástli rýchlejšie ako tie domáce. Boli bystrejšie a životaschopnejšie. Ja som ich navyše prikrmoval hmyzom, lúčnymi koníkmi, muchami i makom, aby im nič nechýbalo. Jeden z troch bažantíkov sa kamsi zatúlal. Raz ho proste nebolo. Tie zvyšné dva, sliepočka a kohútik, rástli a rástli. Do veľkosti i do krásy. Lietali najprv po dvore, potom do záhrady i do susedov, ale vždy sa na noc vracali.

No raz sa nevrátili. Istotne odleteli ďaleko do druhého chotára. Dúfal som, že nie na našu lúku. Prešlo leto, prišla škola. Potom som s otcom v čase kosby už nikdy nešiel na tú lúku.

Škoda, že mi bažantíky nenechali ani pierko, aby som vám ho mohol ukázať.

DANIEL HEVIER

Krajina AGORD

Ilustroval DANIEL HEVIER

Lucinka Halucinka je dievčatko z najnovšej knižky Daniela Heviera KRAJINA AGORD. Ako mnohé deti aj ona podlahla vôni kvetu Oldimámu a vošla do krajiny, ktorá spočiatku vyzerala ako čarovný svet farieb, vôní, iskier a kvetov, no neskôr sa zmenila na krajinu smútku, slz a utrpenia. Lucinka však z tejto krajiny dokázala odísť, pretože bola nielen múdra, ale mala aj obrovskú odvahu. Kiež by túto múdrosť a odvahu mali aj deti, ktoré ešte iba uvažujú, že sa do krajiny AGORD vyberú...

Krajina AGORD bola každú chvíľu iná: raz zázračná a plná divov, hneď zase bezútešná a zachmúrená.

Mali by tu byť všetci šťastní, uvažovala Lucinka Halucinka, veď si tu žijú ako v rozprávke. Ale motýle so zaviazanými očami rozhodne tak nevyzerali.

Lucinka Halucinka si ani nevšimla, že ju nohy zaviedli na cestu vydláždenú ploškými kameňmi. Bola miestami posiatá zoschnutými listami, ktoré museli byť voľakedy nádherne sfarbené. Zrazu sa jeden taký pokrútený list vystrel – a bol to Motýľ. Vtedy si Lucinka Halucinka všimla, že tie suché listy boli všetko mŕtve motýle.

„Vráť sa, Lucinka Halucinka!“ povedal Motýľ tichým, naliehavým hlasom. „Vráť sa domov. Ak sa, pravdaže, ešte budeš môcť vrátiť!“

„Akože!“ zľakla sa Lucinka Halucinka. „Vari ma tu niekto môže zadržať?“

„Ó, áno,“ vzdychol si Motýľ. „Oldimám.“

„Kvet Oldimám?“ začudovala sa Lucinka Halucinka. „Veď ten prináša iba príjemné pocity. Ozaj, nevidel si ho niekde? Rada by som sa opäť nadýchala. V poslednom čase som zažila len samé smutné a znepokojujúce veci!“

„Vidíš,“ povedal Motýľ. „Už si ťa začína priťahovať. Ale Oldimám nemám. Pretože keby som ho mal, tak by som ho celý vydýchal sám. Nepodelil by som sa ani s vlastným bratom. Ach, Oldimám, ty horký kvet, ty čierny med, ty sladký jed, ty sveta stred, ty hviezdny let, ty krutá sieť, ty vzácna smeť!“

Motýľ akoby blúznil. Lucinka Halucinka sa zľakla, či nemá horúčku.

„Nie je ti zle? Nie si chorý?“ vyhrklo z nej.

„Samozrejme, že mi je zle. Príšerne zle, pretože nemám Oldimám! Bez neho som chorý, krídlo na mne horí, smäd pekla ma morí, meč sa do mňa norí... Utekaj, Lucinka Halucinka, utekaj odo mňa i od kvetu Oldimámu!“

Lucinka Halucinka si zapchala uši a rozbehla sa po dláždenej ceste preč.

* * *

Xaxon a Xexon sa volali divoké psy, ktoré strážili východ z Krajiny AGORD. Boli ušľahané zo štipľavých severných

víchrov a v žilách im prúdila tekutá nenávisť. Nenávideli jeden druhého a dávno by sa vrhli jeden druhému na krk. Lenže potom by nemohli viac pociťovať voči sebe nenávisť a to ich zakaždým skrotilo.

Xaxon a Xexon mali ostré pazúry a ohnivé jazyky a zašpicatené tesáky. Ale najhroznejšia ich zbraň bol nenávisťný vlčí pohľad. Zloba, ktorá im svietila v krvou podliatych očiach, zahнала na útek nejedného trúfalca, ktorý chcel prejsť cez bránu z krajiny AGORD.

„Tu ťa musíme opustiť,“ rozlúčili sa s Lucinkou Halucinkou biely vták Waldhorn a biely kôň Wotan. „Trhá nám srdce a ver nám, že by sme za teba život položili. Ale zákon Krajiny AGORD je taký, že nemôžeme nič za teba urobiť, aj keby sme chceli.“

Lucinka Halucinka objala svojich sprievodcov a s maličkou dušičkou sa blížila k východu. Psy boli šedé a vychudnuté a nevydali ani hlások. A to ticho bolo najzlovestnejšie. Lucinka Halucinka urobila malý krôčik. Psy sa na ňu pozreli takým pohľadom, až im každú chvíľu z očí mohli vyšľahnúť plamene.

Z výšky, ako roztvorený dáždňik, sa spúšťal veľký netopier. Mal tigrovanú tvár a na hlave špicatý klobúk. Prudko mával krídlami, až sa dvíhal silný vietor.

Lucinka Halucinka zatvorila oči a rozhodne vykročila. Zvolala najsilnejším hlasom, aký sa v nej nazbieral:

„Som Lucinka Halucinka! Dievča, ktoré sa pochabo vybralo z domu, pretože sa nudilo a potrebovalo zmúdiť. Zvíťazila som nad sebou a zahнала som zlomága. A teraz by ma mali naľakať dva nevychované psiská?“

Lucinka Halucinka vykročila vpred...

Odpoveď na túto otázku je veľmi jednoduchá. Nijako. Je to jedna a tá istá postava, najvyšší a najmocnejší boh starých Grékov: Zeus. Ak vám teda, kamaráti, porozprávam niečo o Diovi, bude to zasa Zeus, obklopený množstvom bohov a hrdinov, ktorí vystupujú v starých gréckych bájach. Ľudia si o nich celé veky rozprávali krásne a prečudesné príbehy, tak ako si naši predkovia rozprávali rozprávky. Ich mená dostávali hviezdy, svetadiely. Maliari, sochári a iní umelci vytvárali ich podobu. Kto pozná príbehy gréckych bájí, vie, čo je Ariadna niť, Panova píšťala či Achilova päta. Ak to neviete, čítajte ďalej. Najskôr teda niečo o Diovi.

Zeus sa narodil na Kréte. Jeho matka Reia ho tajne porodila v jaskyni, aby ho zachránila pred otcom Kronom. Kronos bol mocný vládca, no bál sa, aby ho jeho deti neobrali o moc. Preto ich hneď po narodení zhltol. Reiu to trápilo i hnevalo, ale nebála sa o ne. Vedela, že jej deti sú nesmrteľné božské bytosti a v Kronovom bruchu ďalej žijú. Rozhodla sa však, že namiesto Dia dá Kronovi zhltnúť v plienke zabalený kameň.

Zeus zatiaľ žil na Kréte. Starali sa oňho nymfy, ženské bytosti podobné rozprávkovým vílam. Krmili ho mliekom božskej kozy a včelím medom. Strážili ho lesní démoni. Keď sa Zeus rozplakal, robili krik, hurhaj, aby Kronos nezačul jeho plač. Tak Zeus v ústraní rástol, mocnel, a keď dospel, skutočne sa postavil proti otcovi. Najprv vyslobodil svoje tri sestry, dvoch

bratov a potom desať rokov bojoval proti Kronovi, najmocnejšiemu z bohov. S pomocou bratov nad ním zvíťazil. Vládu nad svetom si bratia podelili žrebovaním. Zeus však zariadil všetko tak, aby sa Poseidon stal vládcom mora, Hádes vládcom podsvetia a Diovi pripadlo nebo a zem.

Tak sa Zeus stal vládcom nad bohmi i nad ľuďmi. Upevňoval svoju moc, potláčal vzbury, trestal neposlušnosť bohov

i ľudí. Jeho najmocnejšími zbraňami boli hromy a blesky. Postupne sa však zmenil. Udržiaval poriadok, usiloval sa, aby zvíťazila pravda a spravodlivosť. Nie vždy sa mu to darilo. Aj keď všetko počul, videl a vedel, aj on mal dobré i zlé vlastnosti.

Zeus sídlil na hore Olymp. Na jej vrchole mal postavený zlatý palác, v ňom dve

Podľa gréckych bájí bol Zeus najvýznamnejším, najuctievanejším a zároveň posledným vládcom starogréckeho sveta bohov i ľudí. Na jeho počesť stavali Gréci chrámy, oltáre a sochy v celom svojom svete, ktorý bol oveľa väčší ako dnešné Grécko.

nádoby, z ktorých rozdával dobro i zlo. Na cestách po svete sa viezol v zlatom koči. Bol vždy tam, kde sa mu zachcelo, často v rozličných podobách. Väčšinu času trávil s bohmi na hostinách v olympských palácoch. Bohovia jedli ambróziu a pili nektár. Tieto pokrmu im dávali sviežosť a nesmrteľnosť. Keď vám teda niečo veľmi chutí, kamaráti, tak je to jedlo ako ambrózia a nápoj ako nektár.

A teraz, kamaráti, úloha pre vás. Napíšte nám, ako sa volá starogrécky boh mora. Odpoveď napíšte na korešpondenčný listok a pošlite ho na adresu: Slniečko, P. O. BOX 307, 810 00 Bratislava. Pravidelní čitatelia Slniečka už vedia, že súťažia každý mesiac o peknú knihu a na konci školského roka o slniečarský bicykel.

Dni detskej knihy

Každoročne sa na celom svete slávi **Medzinárodný deň detskej knihy**. Viete kedy? 2. apríla, pretože v tento deň sa narodil jeden z najväčších rozprávkarov Hans Christian Andersen. Na Slovensku sa pri tejto príležitosti konajú Dni detskej knihy. Slovenská sekcia Medzinárodnej únie detskej knihy a BIBIANA, medzinárodný dom umenia pre deti, v spolupráci so slovenskými knižnicami usporiadajú „knižné hody“, na ktorých sa deti stretávajú so spisovateľmi, ilustrátormi a vydavateľmi. Roku 2001 táto slávnosť našla pohostinnú pôdu v Mestskej knižnici v Piešťanoch. Deti z Piešťan aj z blízkeho okolia pripravili pre svojich hostí nejedno prekvapenie. Krásne vystúpenia napovedali, že deti knižky nielen rady čítajú, ale aj prežívajú a spolu so svojimi pani učiteľkami a vychovávateľkami aj tvorivo rozvíjajú.

So Slniečkom a ilustrátorom Miroslavom Cipárom sme zavítali medzi deti do Detského domova v Piešťanoch. Hneď na začiatku nás očarili tanečným vystúpením Mária a Zuzka Hajdenové, Petra Červeňáková a Žaneta Balážová. Pani vychovávateľka Lucia Kusá im pomohla pri tvorbe kostýmov a pri zostavení tančeka, ktorý predstavoval Búrku. Dažďové kvapky a vietor, ktoré nás príjemne osviežili, vystriedali recitátori Peťo Stojka a Ivetka Murková. No a potom nás čakalo príjemné spoločné rozprávanie pri koláčikoch, ktoré deti upiekli so svojimi pani vychovávateľkami. Boli naozaj výborné. A naše spoločné rozhovory o pekných knižkách tiež. Pán Cipár nelenil a nakreslil deťom na slniečkové pohľadnice rybičky, myšičky, mačičky a možno aj celkom iné vymyslené zvieratká, z ktorých mali deti veľkú radosť. S tými najmenšími sme sa aj poriadne vystískali. Ich veľká kamarátka, ktorá študuje v Bratislave na konzervatóriu, nás prekvapila pekným klavírnym vystúpením a spevom. Sľúbili sme si, že sa ešte spolu stretieme.

Na ďalší deň naše Slniečko spolu so slniečkovou ilustrátorkou Alenou Wagnerovou navštívilo Špeciálnu základnú školu Mórica Beňovského vo Vrbovom. Deti nám pripravili nezabudnuteľné zážitky. Hneď na začiatku nás potešili krásnou

divadelnou dramatizáciou veršovanej rozprávky Ludmily Podjavorinskej Čin-Čin. Kým sme spolu s deťmi besedovali, v ďalšej triede sa odohrávalo vzrušujúce tvorivé dobrodružstvo. Deti pod vedením Alenky Wagnerovej sa zahráli na ilustrátorov. A musíme povedať, že sa svojej úlohy zhostili ako profesionáli. Nejednen maliar by im mohol závidieť. Ďalšie deti maľovali na drevené samorasty. Neverili by ste, na čo všetko ich dokázali premeniť: na rozprávkové bytosti, na zvieratká alebo jednoducho na svoje najtajnejšie farebné sny. To, že do tejto školy chodia šikovní kresliari a maliari, nám povedali obrázky v triedach a na chodbách, cítili sme sa tam ako na naozajstnej vernisáži. Jeden obrázok sme si zobrali do Slniečka. Ako sa vám páči? Pani učiteľky nám prezradili, že výtvarné práce ich detí ocenila už nejedna porota, dokonca i medzinárodná.

Tak takéto boli teda naše stretnutia v Piešťanoch. Ani na jedno z nich nezabudneme a v niektorom z ďalších čísel Slniečka si ich pripomenieme peknou fotografiou či kresbičkou.

Obrázok Ivanky Kahúnovej z Vrbového

MILÉ DETI,

Slovenský rozhlas pripravuje **XVII. Festival pôvodnej slovenskej rozhlasovej hry**, ktorý sa bude konať v Bojniciach od 11. 9. do 15. 9. 2001. Pri tejto príležitosti sme pre vás pripravili veľkú poslucháčsku súťaž o Cenu Národnej banky Slovenska. Poslucháči si môžu vybrať zo štyroch hier pre deti a štyroch rozprávkových hier, ktoré sa budú vysielať na stanici Rádio Slovensko v priebehu septembra 2001, v nasledujúcom poradí:

1. . . **8. 9. 2001, 14.05** Radek Bachratý: Chyba v programe alebo Konečne nič nového.
2. . . **9. 9. 2001, 8.00** Peter Glocko: Kto nosí kominárom šťastie
3. . . **15. 9. 2001, 14.00** Ján Milčák: Tulák Jonatán
4. . . **16. 9. 2001, 8.00** Ján Uličiansky: Čarovná chvíľa
5. . . **22. 9. 2001, 14.05** Radek Bachratý: Rodinný atlas
6. . . **23. 9. 2001, 8.00** Ján Milčák: Chlapec Simeon
7. . . **29. 9. 2001, 14.05** Jozef Lenhart: Perpetua
8. . . **30. 9. 2001, 8.00** Viliam Klimáček: Sme tiarske autíčko a drak

Čo máte, deti, urobiť, aby ste sa zapojili do našej súťaže?

Vypočujte si všetkých osem hier. Vyberte si, ktorá sa vám najviac páčila a napíšte jej názov, vaše meno, adresu a vek na korešpondenčný lístok a zašlite ho na adresu:

SLOVENSKÝ ROZHLAS
Dramaturgia hier pre deti a mládež
Mýtňa 1
P. O. BOX 55
817 55 BRATISLAVA 55

Na vaše odpovede čakáme do 10. 10. 2001.

MOJA VLASTIVEDA - súťaž o slniečkarový bicykel

Pre súťažiacich z minulého školského roka prinášame výsledky z posledných troch kôl žrebovania o pekné knižky. Víťaza slniečkarového bicykla vám predstavíme v ďalšom čísle Slniečka.

Slniečko č. 8. Správna odpoveď: **SLNIEČKO**. Z úspešných lúštitelov sme vyžrebovali týchto víťazov: P. Ambrušová z Bratislavy, P. Kovalová z Nižných Ružbách, žiakov 4. ročníka ZŠ v Dubovici, M., E. a A. Škultétyovcov z Dolnej Lehoty a E. Pitoňákovú z Rakús.

Slniečko č. 9. Správna odpoveď: **KROŠŇA**. Tentoraz sa šťastie usmialo na T. Kozáka z Radošinej, B. Čanigovú z Krušoviec, R. Petříkovú z Dubodiela, L. Ballovú z Košťan a D. Drevenáka z Ludavíc.

Slniečko č. 10. Správna odpoveď **FATIMA**. Pekná knižka o Slovensku poputuje týmto piatim vyhercom: S. Amrichovej z Prešova, P. Korcovej z Veľkých Uheriec, T. Bielkovi z Brezovej pod Bradlom, M. Hubčíkovi z Dlhej nad Oravou a M. Andraškovcej z Jelenca.

DOPLŇOVAČKY

Slniečko č. 8. Správna odpoveď **SLOVART**. Krásnu ilustrovanú encyklopédiu Naša vlast vyhrávajú títo traja úspešní lúštitelia: R. Kropilová zo Zvolena, M. Kazár zo Žaškova a M. Bortlík z Bratislavy.

Slniečko č. 9. Správna odpoveď **BABIA HORA**. Povesti z oravskej doliny od spisovateľa Antona Habovštiaka potešia týchto vyžrebovaných slniečkarov: K. Bednárikovú zo Slávnice, A. Šimekovú z Krušetnice, žiakov II. B triedy zo ZŠ sv. Vincenta de Paul v Bratislave, M. Kasáka zo Semerova a M. Ďuržu z Trenčianskej Teplej.

Vítazom blahoželáme a posielame im pekné knižky.

Slniečk

umelecký mesačník pre žiakov 1.-5. ročníka ZŠ.

Vydáva Literárne informačné centrum, Nám. SNP 12, 810 00 Bratislava

Adresa redakcie: P. O. BOX 307, 810 00 Bratislava. Telefón 02/527 33 182

Šéfredaktor **ONDREJ SLIACKY**
Zástupkyňa šéfredaktora **Lubica Kepštová**
Grafická a výtvarná úprava **Viera Fabianová**

Tlačí Slovenská Grafia, a. s., Bratislava-Krasňany.
Rozširuje firma **ARES**, s. r. o., Banšelova 4, 821 04 Bratislava, t. č. 02/43 41 46 65 a **MEDIAPRINT-KAPA PRESSEGRASSO**, a. s., Bratislava

Objednávky do zahraničia vybavuje PrNS, a. s., vývoz tlače, Košická 1, 813 80 Bratislava.

Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta. Cena jedného výtlačku je 13,50 Sk, ročné predplatné 135 Sk.

Nevyžiadané rukopisy redakcia nevracia.

Obálku nakreslila Dagmar Hložeková

POVIEM TI O PEKNEJ KNIŽKE...

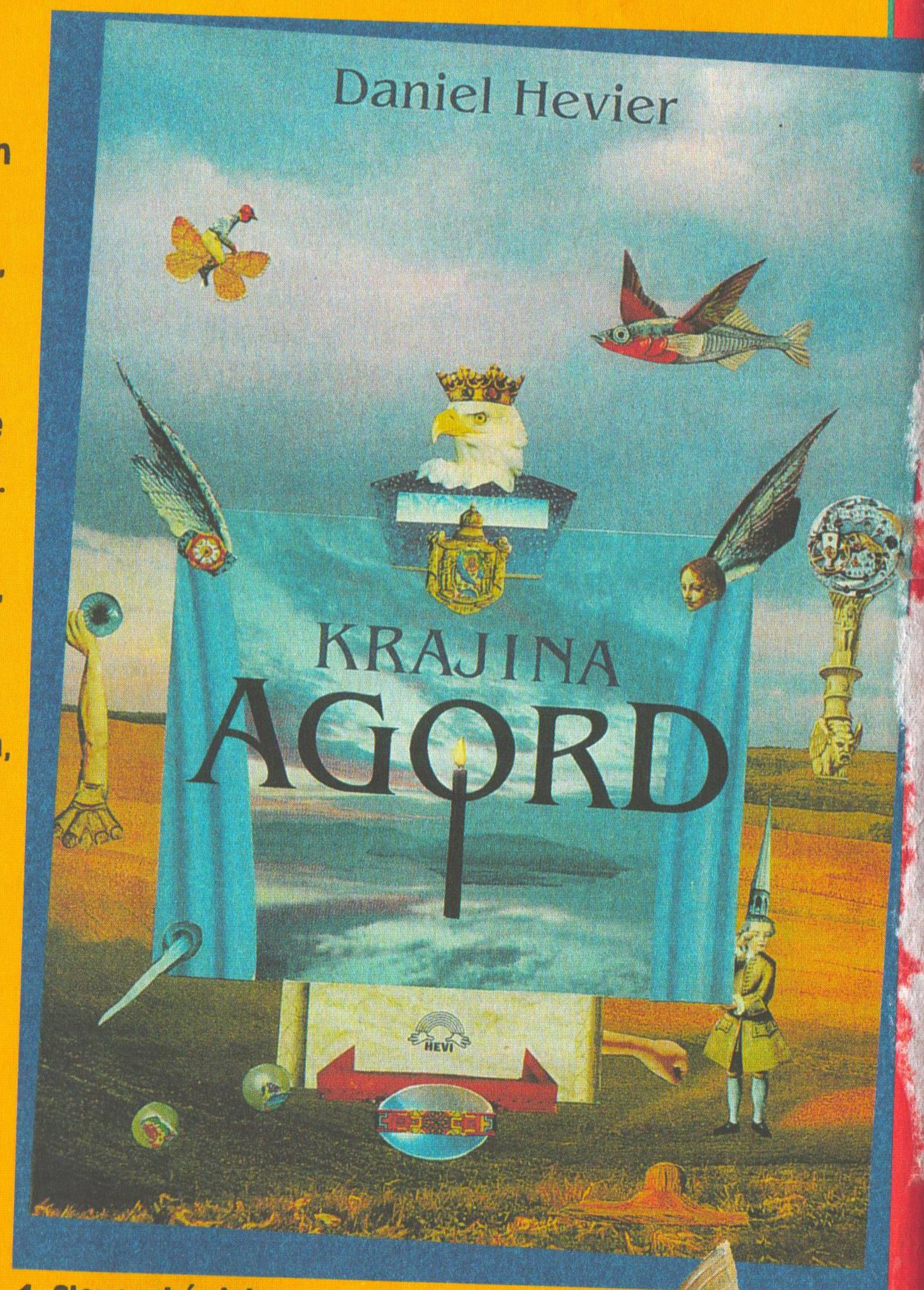

Najnovšia knižka Daniela Heviera je smutná a súčasne plná nádeje. Lucinka, jej hrdinka, podľahla zlým silám krajiny AGORD (prečítaj odzadu). Vďaka svojej múdrosti však rozpoznala, že za omamným svetom farieb, vôní a iskiek ukrýva sa žiaľ a utrpenie, že vznášanie sa a poletovanie je vlastne pádom, a z krajiny hrôzy dokázala odísť. Práve tým nejednému chlapcovi či dievčaťu, ktorí si zúfajú v krajine AGORD, poskytla nádej, že cesta z krajiny hrôzy existuje. Len treba chcieť, veľmi chcieť. Keď vyľúštiš našu doplnovačku, dozvieš sa, kto túto knihu ilustroval.

DOPLŇOVAČKA

1					
2					
3					
4					
5					
6					

1. Slovenská rieka
2. Bohyňa jari
3. Nočný vták
4. Strom s jedovatým ihličím
5. Usušená tráva
6. Najvyšší slovenský štít

